

John Piper

Csak Jézus Krisztus keresztjével dicsekedjünk

Igehirdetés a Gal 6,14 alapján

Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.
(Gal 6,14)

Ez az igehirdetés 2000. május 19-én hangzott el Memphis, Tennesseeben, többezernyi fiatal előtt egy konferencián.

Nem kell sokat tudnod az életről ahhoz, hogy mély benyomást tehess a világra. Mégis ismerni kell néhány nagyszerű dolgot, ami sokat számít. Majd légy hajlandó élni és meghalni ezekért. Azok, akik tartós változást eredményeztek a világban nem azok az emberek, akik sok tudást sajátítottak el, hanem azok, akik csupán néhány nagyszerű dolgot tudtak. Ha azt szeretnéd, hogy a te életed is számítson, ha azt akard, hogy a vízbe dobott kavicsaid fodrozódásából hullámok keletkezzenek, melyek elérik a föld minden szegletét, s végül évszázadokon keresztül továbbhőmpölyögnek az örökkévalóságig, nem kell magas IQ-val és EQ-val rendelkezned. Nem kell jóképűnek, gazdagnak lenned. Nem kell egy kitűnő családból származnod. Nem feltétlenül szükséges kiváló iskolai háttér. Mindössze néhány nagyszerű, magasztos, változatlan, nyilvánvaló, egyszerű, ragyogó dolgot kell ismerned, amelyek éltető erőt adnak neked.

Tudom, hogy nem mindenki szeretné, ha az élete változáson menne keresztül. Sokan közületek nem törődnek azzal, hogy valami nagyszerű, mély benyomást tegyenek a világra. Azt szeretnék, hogy az emberek szeressenek titeket. Ha az emberek szeretnének, elégedettség töltene el a lelketeket. Sőt, az is kielégítene titeket, ha jó munkahelyetek lenne, szerető feleségetek, egypár jól nevelt gyereketek, egy vagány autód, hosszú hétvégék, néhány jóbarát, vidám nyugdíjaskor, gyors és fájdalommentes halál, pokol nélkül – ha ilyen életetek lenne (Isten nélkül), elégedettek lennétek. Ez vezet a te személyre szóló tragédiádhoz.

Ne pazarold el az életed! Rövid az és nagyon értékes. Én egy olyan családban nevelkedtem, ahol az édesapám evangelizátorként annak szentelte az életét, hogy Jézus Krisztus evangéliumát megismertesse az elveszettekkel. Egyetlenegy cél lebegett előtte: az evangélium hirdetése. A felnőtté válásom éveiben volt egy plakett a konyhánkban, ami most a nappaliban függ. 48 éven keresztül szinte nap mint nap láttam. A következő olvasható rajta: „Egy életünk van, ami hamar a múltba vész. Csak amit Krisztusért tettél, az tart örökké.”

Itt vagyok ezen a napon apaként, 54 évesen. Négy fiam és egy lányom van: *Karsten* 27 éves, *Benjamin* 24 éves, *Abraham* 20, *Barnabas* 17 éves, *Talitha* 4 éves. Kevés dolog foglalkoztat jobban az utóbbi hónapokban és években, mint az, hogy a felcseperedő gyermekeim ne pazarolják el az életüket talmi örömökre.

Most rátok is fiaimként és lányaimként tekintek, és apaként – amilyen talán nektek eddig nem adatott meg – könyörgök hozzátok. Nem olyan apaként, aki más jövőt képzelt el számotokra, mint amit Isten tervezett, vagy olyan jövőt, amiben minden a pénzről és a pozícióról szól. Fiaimként és lányaimként tekintek rátok és könyörgök hozzátok. Akarjátok, hogy az életedek számítson valamit az örökkévalóság számára? Akarjátok ezt? Ne éljétek le az életeteket elhivatottság nélkül!

Ézsaiás könyvének 26. fejezetéből a 8. vers ezt mondja: „Ítéleted idején is benned reménykedtünk, Uram, neved dicséretére vágyott a lelkünk.” Nemcsak a testről, hanem a lélekről is szól. Arról a lélekről, ami elhivatott és vágygial teli. Itt nem csak arról a vágyról van szó, amit akkor érzünk, amikor szeretnek bennünket. Egy végtelenül nagyszerű,

szép, értékes és végtelenül kielégítő vágyról: „neved dicséretére vágyott a lelkünk”.

Ez az, amiért élek, és ennek a megtapasztalására vágyom. Az életem küldetésének mottója és azé a gyülekezeté, ahol szolgálok, a következő: „Azért létezünk, azért létezem, hogy felkeltsem a vágyat Isten teljes fennhatósága iránt minden dologban az emberiség örömeire.”

Nem kell ugyanazt vallanod, amit nekem. Bármivel foglalkozz is, találd meg az elhívásodat. Találd meg a módját, hogy kifejezd, élj és halj azért. Ezzel egy örökké tartó változást fogsz előidézni. Olyanná válsz, mint Pál apostol. Nincs hozzá hasonló ember, akinek több nyílt terve lett volna az életére, mint Pálnak. Többféleképpen meg tudta ezt fogalmazni.

„De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat, és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” (ApCsel 20,24) Egy dolog számított: elvégezzem a futásomat, és teljesítsem a szolgálatot.

„Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézusért, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.” (Fil 3,7–8)

Hogyan segíthetek neked? Hogyan használhatna Isten ebben a pillanatban, hogy felébresszem benned az elhívást egy

nagyszerű valóságra, mely szabadjára enged és felszabadít a kisszerű álmokból, és elküld téged a világ végére?

A válasz, amit úgy gondolom, hogy Isten adott nekem, az, hogy ismertessek meg veletek egy igeverset a Bibliából, amely a lehető legközelebb áll a lényeghez. Érzékeltetni szeretném, hogy Pál itt miért azt mondja, amit mond.

Ez az igevers a Gal 6,14: „*Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számotokra a világ, és én is a világ számára.*”

Fogalmazzuk meg ezt a gondolatot pozitívan. Csak Jézus Krisztus keresztyével dicsekedjünk. Csak a kereszttel való dicsekvés az egyetlen gondolat, az egyetlen cél és az egyetlen elhívás. A „dicsekedni” szó alatt érthetjük azt, hogy „ujjongani”, „örvendezni valaminek”. Csak Krisztus keresztye (kereszthalála) miatt ujjongjunk. Csak Krisztus keresztye miatt örvendezzünk. Pál azt mondja, hogy ez legyen az egyetlen elhívásod, az egyetlen dicsekvésed, örömed és ujjongásod. Ebben a felemelő pillanatban legyen Jézus Krisztus keresztye olyasvalami, amit szeretsz, olyan dolog, amit becsben tartasz, aminek örvendezel és ujjongsz.

Ez megdöbbentő két dolog miatt:

Olyan ez, mintha az mondanánk, hogy csak az elektromos székekkel dicsekedjünk. Vagy csak a gázkamra miatt ujjongjunk. A halálos injekciónak köszönhetően örvendezzünk. Legyen az egyetlen dicsekvésed, az egyetlen örömed és egyetlen ujjongásod az akasztófakötél. „*Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével.*” A keresztre feszítés szörnyű volt. Nem tudtad volna végignézni sikoltás, hajtépés és ruhaszaggyűjtés nélkül. Legyen ez a tény az életed elhívása.

A másik az, hogy Pál arról beszél, hogy ez (Jézus kereszthalála) legyen az egyetlen dolog, amivel dicsekszünk az életünkben. Az egyetlen öröm. Az egyetlen ujjongás. „*Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számotokra a világ, és én is a világ számára.*”

Mire akar Pál ezzel célozni? Valóban arra gondol, hogy ne dicsekedjünk mással, hogy ne legyen más, amin ujjonghatnánk? Nem lenne más örömünk, csak Jézus keresztyében, Jézus halálában?

Vizsgáljuk meg azokat a helyeket, ahol maga Pál ugyanazt a „dicsekedni” vagy „ujjongani” szavakat használja más esetekben:

- „és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében.” (Róm 5,2)
- „De nemcsak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot.” (Róm 5,3)
- „Ki is volna a mi reménységünk vagy örömünk, koronánk és dicsőségünk, ha nem ti, a mi Urunk Jézus Krisztus színe előtt az ő eljövetelekor?” (1Thessz 2,19)
- „Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem.” (1Kor 12,9)

Tehát ha Pál ezekkel dicsekszik és ezeken ujjong, akkor mire gondol? Arra, hogy ne kívánjunk mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével?

Mit jelent ez tulajdonképpen? Mindez csak kétértelmű halandzsa lenne? Örvendezel egy dolognak, és azt mondod,

hogy ujjongsz egy másikkal? Nem. Nagyon alapos oka van annak, hogy ezt mondjuk. Mindennemű ujjongásunknak, örvendezésünknek és dicsekvésünknek Jézus keresztségében való örvendezésnek kell lennie.

Pál úgy gondolja, hogy a keresztyének minden dicsekedésének Jézus kereszthalálában való dicsekedésnek kell lennie. Minden más dologban való örömeinknek a keresztségben való ujjongásnak kell lennie. Ha dicsekszel a dicsőség reményében, akkor dicsekedned kell Krisztus keresztségében is. Ha dicsekszel a megpróbáltatások idején, mert a megpróbáltatások reményteljesek, akkor dicsekedned kell Jézus keresztségében is. Ha dicsekszel a gyengeségeidben, vagy az emberek Istenével, akkor dicsekedned kell Jézus keresztségében is.

Miért van ez így? Egy oka van. Megváltotta a bűnösöket. Minden jó dolgot (beleértve minden rossz dolgot is, amit Isten jóra fordított) megkaphattunk Jézus kereszthalála által. Eltekintve Jézus halálától és keresztségétől, a bűnösök csak ítéletben részesülnek. Ennélfogva bármi, amit Krisztusban élvezel, Krisztus halálának köszönhető. Tehát minden dicsekvésednek a keresztségben való dicsekvésnek kell lennie, ahol minden áldás megváltott számodra Isten Fia, Jézus Krisztus halálának az árán.

Az okok egyike, amiért mi nem vagyunk Krisztus-központúak, és nem teltünk meg Krisztussal, bár ennek meg kellett volna történnie, az, hogy nem vettük tudomásul, hogy minden jó és minden rossz dolgot Isten jóra fordított érettségünk Fia, Krisztus halála árán. Mi csak egyszerűen elfogadjuk az életünket, azt a tényt, hogy lélegzünk, az egészségünket, a barátainkat, mindent úgy, ahogy van. Azt gondoljuk, hogy mindez a miénk, amihez jogunk van. Az a helyzet, hogy ezek a dolgok nem minket illetnek jog szerint.

Duplán nem érdemeljük meg ezeket.

1. Teremtények vagyunk. A Teremtőnk senki nem kötelezte arra, hogy bármit is adjon nekünk – sem életet, egészséget vagy bármi mást. Ő ad vagy elvesz. Semmilyen igazságtalanságot nem követ el ellenünk.
2. Amellett, hogy teremtények vagyunk, nem követelözhetünk Istennél, mert bűnösök vagyunk. Kegyeszettek vagyunk. Figyelmen kívül hagytuk és engedetlenek voltunk. Nem voltunk képesek szeretni őt és bízni benne. Igazságosan gerjedt haragra ellenünk. Minden, amit megérdemlünk tőle, az az ítélet. Ennélfogva minden lélegzetünk és szívdobbanásunk, minden napfelkelte, minden pillanat, amit látunk, vagy hang, amit hallunk, vagy szó, amit mondunk, vagy minden lépésünk ingyenes, de nem megérdemelt ajándék bűnösök számára, akik csak büntést érdemelnek.

Ki vásárolta meg ezeket az ajándékokat számunkra? Jézus Krisztus. Hogyan vette meg nekünk? A vérével.

Az áldások az életünkben azért vannak, hogy dicsőítsük Krisztus keresztségét. Más szóval, minden jó dolog azért van az életünkben, hogy dicsőítsuk Krisztust és a keresztre feszítését. Például az 1991-es Dodge Spiritünket a múlt héten totálkárosra törtük, de senkinek nem esett baja. Ebben a biztonságban én dicsekedem és büszkélkedem. De miért nem sérült meg egyikünk sem? Ez egy olyan ajándék volt nekem és a családomnak, amelyet közlünk senki sem érdemelt meg. Bűnösök vagyunk és természetünkönél fogva a harag gyermekei, távol Krisztustól. Ennek ellenére mégis hogy

kaphattunk ilyen ajándékot? Válasz: Krisztus kereszthalált halt a bűneinkért. Elvette a haragot, ami Isten és közöttünk állt. Mindezt biztosította nekünk, habár mi nem érdemeltük ezt meg. Isten mindenható kegyelme mindenben a javunkra munkálkodik. Tehát amikor dicsekedtem a biztonságunkkal, akkor Jézus Krisztus keresztségével dicsekedtem.

A biztosító 2800 dollárt fizetett az autóért. Noel elvitte a pénzt, és Iowába ment, amin vett egy 1992-es Chevy Lumina-t, majd hazavezetett a hóban. Ismét van kocsink. Dicsekedtem a sok jutalom csodálatos kegyelmével. Összetöröd az autodat, és karcolás nélkül megúszod, a biztosító állja a kárt. Lesz egy új kocsid. Majd úgy folytatod az életedet, mintha mi sem történt volna. Köszönetnyilvánításként fejet hajtok és dicsekszem számtalan áldásért, az apró anyagi gondok ellenére is. Honnan származik ez a sok áldás? Ha már megváltott bűnös vagy, ha hiszel Jézusban, a keresztség közvetíti az áldásokat. Ha a kereszttől távol élsz, csak büntetés vár rád. Bár időnként Isten türelmes és kegyes, de ha elutasítottad, akkor minden áldása csak felerősíti a büntetést. Tehát minden ajándék vérrel vétetett. Így minden dicsekvés a keresztségben való dicsekvés.

Jaj nekem, ha bármi mással is dicsekszem, mint Krisztus keresztségével.

Másképpen szólva, a keresztség jelképezi Krisztus dicsőségét. Istennek az volt a célja a kereszttel, hogy majd Krisztust tiszteljék. Amikor Pál azt mondja a Gal 6,14-ben: „*Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmével*” azt mondja ezzel, hogy Istennek az volt a terve, hogy mindig a keresztség dicsőítsék, hogy mindig a keresztre feszített Jézus legyen a dicsekvésünk tárgya, örömeünk és dicsőségünk. Krisztus halát és dicsőséget kapjon az életünkben véghez vitt jótettekért – hogy minden rossz dolgot, amit Isten okozott, jóra fordít.

Most jön a kérdés: ha Isten tervében szerepelt Krisztus halála és az, hogy a „kereszthalált halt Krisztust” tiszteljék és dicsőítsék mindenért, akkor hogyan kapja meg Krisztus a megérdemelt dicsőséget? A válasz az, hogy gyermekeket, fiatalokat és felnőtteket egyaránt meg kell tanítani arra, hogy ez az igazság. Másképpen szólva, a Krisztus keresztségével való dicsekvés a keresztről szóló tudás.

A munkám arról szól, hogy dicsőséget szerezzek Jézusnak azáltal, hogy benneteket tanítalak ezekről a dolgokról. S a ti feladatotok, hogy még több dicsőséget szerezzetek Jézusnak azáltal, hogy a tanítások szerint éltek és terjesztitek ezeket az igazságokat. Jézusról ismereteket szerezni nem más, mint ujjongani őbenne. Ha csak a kereszttel szeretnénk dicsekedni, akkor ismereteket kell szereznünk a keresztről.

Talán azt is mondhatnánk, hogy ismereteket kell szereznünk a „kereszten”. A kereszten szerzett ismeretek vezetnek el a kereszttel való dicsekvéshez. Mit értek ez alatt?

Nézzük meg a 14. igevers további részét: „*Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.*” A kereszttel való dicsekedés akkor szokott megtörténni, ha a kereszten vagyunk. Vajon nem erről szól ez az igevers? A világ keresztre feszítettett számomra, és én is a világ számára. A világ meghalt számomra, és én is a világ számára. Miért? Mert megfeszítetttem. Úgy tanulunk

meg a kereszttel dicsekedni és abban örvendezni, ha mi is a kereszten vagyunk.

Úgy tanulunk meg a kereszttel dicsekedni és abban örvendezni, ha mi is a kereszten vagyunk.

Mit jelent ez? Mikor történt ez meg? Mikor voltál megszítve? A válasz a Gal 2,20-ban található: *„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”* Amikor Krisztus meghalt, mi is meghaltunk. Krisztus halálának dicsősége az, hogy amikor meghalt, minden, ami az övé volt, meghalt vele együtt. A halál, melyet mindannyiunkért szenvedett, akkor válik a mi halálunkká is, amikor egyesülünk vele a hitünk által.

Azt mondhatod: „Nem élnék tán? Élőnek érzem magam.” Nos, ekkor van szükségünk tanulásra. Meg kell értenünk, mi történt velünk. Meg kell tanulnunk ezeket az igazságokat. Ezért van a Gal 2,20 és a Gal 6,14 a Bibliában. Isten folyamatosan arról tanít, hogy mi történt velünk. Így megismerjük önmagunkat, megtudhatjuk munkálkodásának módját. Dicsekedhetünk vele, Fiával és keresztyével, ahogy kellene.

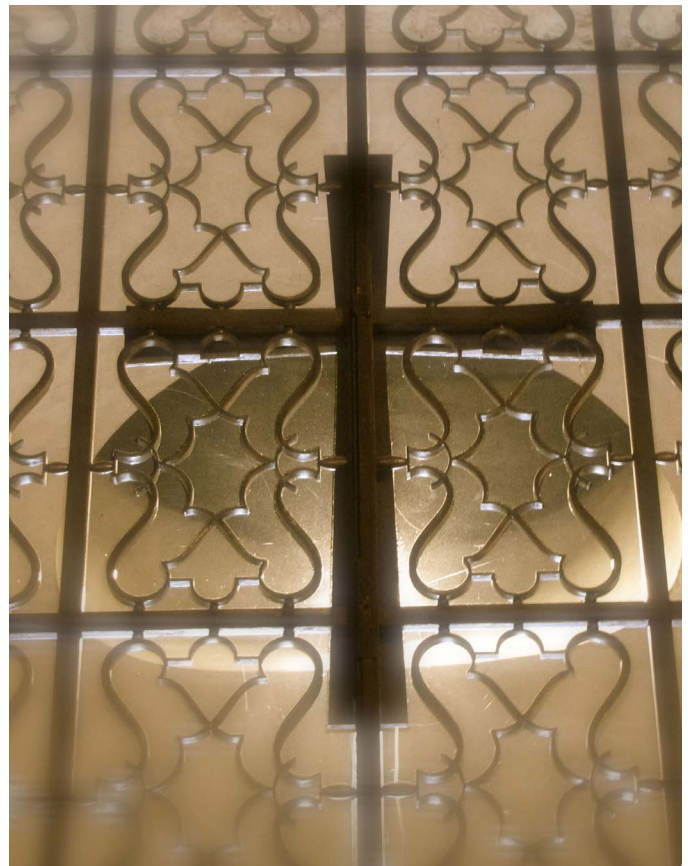
Ennek fényében olvassuk el ismét a Gal 2,20-at, és lássuk meg azt, hogy igen, halottak vagyunk, de élünk. *„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve (Tehát halott vagyok.) többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem. (Miért? Mert meghaltam. A régi engedetlen, hitetlen énem meghalt.) Azt az életet, amit pedig testben élek (Igen, élek. De ez az »én« nem egyezik meg azzal az »énnel«, aki meghalt.), az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”* Más szóval, az „én”, aki él, az az új „én”, aki hitben él. Az új teremtmény él. A hívő él. A régi én Krisztussal együtt meghalt a kereszten.

Ha megkérdezed, hogy mi a kulcsa, hogy ez valósággá váljon, hogy lehet ez az enyém, a válasz a Gal 2,20 hitről szóló szavaiban rejlik: *„Azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem.”* Ez a kapocs, melyet Isten létrehoz közötted és Fia között a hit által. Amikor ez megtörténik, egység jön létre az Isten Fiával. Ennélfogva válik az ő halála a te haláloddá, és az ő élete a te életedd.

Most vetítsük ezt át a Gal 6,14-re: *„Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.”* Kizárólag a kereszttel dicsekedj!

Hogyan válhatok keresztközpontúvá úgy, hogy a dicsekésem visszavezethető legyen a kereszthez? A válasz: vedd észre, hogy amikor Krisztus meghalt a kereszten, akkor te is meghaltál. Amikor elkezdtél bízni benne, akkor halála nyomot hagyott életedben. Pál azt mondja, hogy meghaltál a világnak, és a világ is halott számodra.

Ez azt jelenti: amikor Krisztusba veted a hitedet, megszakad a világgal való köteléked, és a világ vonzereje megtörik, halottá válik számodra, ahogy te is a világ számára. Pozitív megfogalmazásban, ahogy a 15. versben is olvasható, „új teremtmény” vagy. A régi éned halott, az új él. Az új éned hitben

él. Hitünk nem a világot dicsőíti, hanem a keresztre feszített Krisztust.

Így válhatsz keresztközpontúvá, és vallhatod Pállal együtt: *„Nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével.”* A kincsesládája, forrása az életnek, elégedettségemnek és öröömnek már nem a világ, hanem Jézus Krisztus.

Mi a helyzet a biztonsággal az autóbalesetben vagy a kártérítéssel? Nem azt mondtam, hogy örülök ennek? Akkor én meghaltam-e a világnak?

Remélem, igen. Mert ez a halál nem azt jelenti, hogy kivonulunk a világból. Ez nem azt jelenti, hogy semmiféle érzésünk nincs a világról (1Jn 2,15; 1Tim 4,3). Ez azt jelenti, hogy minden jogos örömeink a világban Krisztus szeretetének vérrel megpecsételt bizonyítéka, és lehetőség a kereszthirdetésére. Halottak vagyunk a kártérítés örömeinek, ha nem a pénz az, ami igazán elégedetté tesz, hanem minket egyedül a keresztre feszített, mindent odaadó Krisztus tesz elégedetté. Amikor az áldás forrására gondolunk, a világ kínálta javak számunkra halottak, mert a keresztre feszített Jézus a mindenünk.

Ez a célja a kereszttel való dicsekévs tanításának. Adja Isten, hogy álmodhassunk, tervezhessünk, működhesünk, adhassunk, taníthassunk és élhessünk a keresztre feszített Krisztus dicsőségére!

Forrás: <http://www.desiringgod.org/messages/boasting-only-in-the-cross>

Fordította: Horváth Gergő és Horváth-Áncsán Noémi
A fordítást átdolgozta: Sinka Csaba